

DE HALSTARRIGE KOP

Begin februari werd ik gebeld door mijn nichtje "Oom, wij gaan trouwen en wij zouden het geweldig leuk vinden als U met Uw Oldtimer die dag bij ons zou willen door brengen".

U weet wel, een lief stemmetje, een diner in het vooruitzicht, enfin ik liet me over halen. Enkele dagen daarna dacht ik m'n Ford heeft mij nog nooit in de steek gelaten, maar laat ik hem toch maar 'ns wakker maken na zo'n lange winterslaap. Dus, accu opgeladen en al spoedig het bekende gegrom. Naar buiten voor een proefrit; 60, 70 en niet te flauw, soms tot 80 km per uur. 't Ging prima maar thuis gekomen draaide hij stationair op 3 poten. Ik liep naar achter, en grote schrik, waterdruppels uit de uitlaat. Wat nu ? Na een poosje (wat afgekoeld) weer op 4 poten. Nagedacht en gekomen tot de slotsom: Zonder medicijn geen genezing. Dus vloeibare radiateurstop-lekkage genomen, kopbouten meer als het toelaatbare aangedraaid met momentsleutel en denkende als een goed dokter: uitzien en over.

De andere dag weer een proefrit gemaakt en de uitkomst was nog steeds: ziek ! Geen water in het carter, maar niet dicht. Dan maar enkele avonden sleutelen (geen risico's nemen). Kopboutmoeren verwijderd. Beitel en schroevendraaiers erbij en even eraf. Een andere kop als voorbeeld om de beitel op de juiste manier te plaatsen en om beschadigingen zoveel mogelijk te voorkomen. Maar wat dacht U; geen leven erin te krijgen. Spruitstuk eraf, nu beter, maar ? Het bleef zo het was.

Na een telefonisch gesprek met een echte Fordtechniker, radiator eraf, hydraulisch krikje onder de rand van de waterpomp tegen de kop en persen. Hoeveel? Veel !!! En ja hoor, hij lichtte wat. Spanning erop, spanning eraf, de voorste helft ging wel, maar verder niet. Volhouden, zgn wiegen, u weet wel. Niet goedschiks dan maar kwaadschiks, hij zal eraf; steeds brutaler.

Wat is zo'n gietijzeren kopje taai, van voren wel meer als 1 mm. en nog steeds vast.

Volhouden, nog meer spanning. Daar kwam het verwachtte: pats de kop heel, maar het distributie-deksel kapot, omdat het krikje op het bevestigingsoor van de dynamo stond. Bom.... dat was dat!

Ik heb toen een weekje rust genomen en er naar gekeken als een hond naar een zieke koe. De gedachte aan mijn nichtje gaf me weinig rust, en goede raad was

duur geworden. In herinnering kwam; ongeveer dezelfde problemen gehad met een Ford V8 (legerdumptruck). De motor toen ondersteboven, carter eraf, krukas verwijderd, onderlangs de nodige zuigers er uit, enz.

De A-Ford motor ook op de bank, maar na diverse verwijderingen: bij onze A-Ford kunnen de zuigers er niet onderlangs uit. Hoofdlagers minstens 5 mm. te breed.

Ik heb nog in beraad genomen: een slijptolletje? Maar nee, dat was me te gortig. U begrijpt wel hoe ik me voelde. Ik

dacht, een prima motor weggooien omdat er zo'n onwrikbaar geval op zit, dat nooit. Als er dan toch weggegooid moet worden, dan zullen dat alleen de gruzels wezen. Maar met dat al was de koe nog steeds ziek en de hond die er naar keek ook. Na enkele dagen weer een nieuw idee. Motor overeind, oude bougies gesloopt, uitgeboord met 12 mm. bouten erdoor, een beetje vastgelast en geplaatst.

Toen zwaar materiaal bij elkaar gezocht, geboord, gelast enz. Overlangs op de kop goed vast gezet. Aan achterzijde krick op de rand van het gietijzeren gedeelte (achterlager). Aan de voorzijde nu met een heel klein hydraulisch persje. En nu persen, van voor wat, van achter wat en daarbij de gedacht: nu of nooit! En ja hoor er kwam beweging in; daarbij weer de nodige beitels en zo na een zekere tijd kwam het halstarrige geval er toch nog heelhuids af, wat ik beslist niet meer verwacht had.

Wat was nu de oorzaak dat hij zo onwrikbaar (na 9 jaar) vast was gaan zitten? Al de bouten waren in de kop vast ge-roest. Om dit tegen te gaan kan (moet) men de bouten invetten met kopervet (Molykote koperpasta), alvorens de kop te plaatsen. De bougies hebben dit ook graag.

De tweede fout die men bij revisie van deze motor had gemaakt was, dat er onder kopboutmoeren koperen ringen waren geplaatst. Deze worden op den duur wat ge-plet, de druk gaat eraf, koelwater komt bij de bouten en... roesten maar.

Zo vastgeroest dat bij het natrekken de kop geen enkele fractie meer zakken wil. De moeren staan wel op spanning, maar de kop zit in feite los.

Om nu een lang verhaal toch nog kort te laten lijken: De Tudor draaide weer prima en was toch nog op tijd op de bruiloft van m'n nichtje.

Ik hoop dat U met mijn gezwoeg Uw voordeel kunt doen.

Ontvang alle groeten van

nachtwaker "B".

VELUWE RIT

Zondag 12 april zijn wij, na de avond ervoor tot 02.00 uur aan Dirk's waterpomp te hebben gesleuteld, met 2 A-Fords om 8.00 uur uit Edam vertrokken naar Ughelen met een tussenstop in Hilversum om een bakkie koffie te drinken. Hier voegden Lex, Joke en de kinderen zich bij ons toen ze ons zagen staan. Nadat we binnendoor langs Barneveld, Stroe enz. zijn gereden, kwamen we om ± 10.30 uur aan bij de hobbyruimte van Gerrit Pieters, waar Wilma Kleinbussink reeds druk aan het koffie intappen was. Na de gangbare begroetingen over en weer van vele bekenden, hadden wij de tijd om nog even bij te praten. Voor de start ontvingen wij een routebeschrijving en een wel gevulde tas met welkome attentie's. Om 11.00 uur startte de rit door de mooie "Parel van Gelderland" streek. De rit was keurig door Jurrien Kleinbussink uitgezet en nog nagereden door Gerrit, wat dus ook geen enkel probleem opleverde. De vragen, die we op een apart formulier moesten invullen, waren niet al te moeilijk. Het was heerlijk weer, zodat we op ons gemak rond konden kijken. Onderweg werd gestopt bij café restaurant "De Bok" voor koffie met aardbeientaart.

Bij de watervallen van Loenen konden we nog een heerlijke wandeling maken, terwijl we moesten schatten wat de totale hoogte van de waterval was; achteraf bleek dat 15 meter te zijn. Om 14.00 uur waren wij weer terug bij Gerrit's hobbyruimte, waar de broodjes en koffie reeds klaar stonden.

Om 15.00 uur zijn wij naar huis gegaan, in verband met de voorspelde regen en om toch een beetje bijtijds weer thuis te zijn. (Je weet maar nooit). Gelukkig maar, want onderweg, ter hoogte van Barneveld, gaf onze Ford 3 klappen en stond gelijk in brand. Snel met dekens en water geblust en toen opnieuw, onder belangstelling van de wegenwacht, afgesteld. Daarne zijn we zonder moeite naar huis gereden.

Gerrit, Jurrien en Wilma bedankt voor de fantastisch geslaagde dag en we komen zeker volgend jaar weer.

Klaas en Margreet Hopman.
Dirk en Trudy Regter.

Dat de dag nog lang niet afgelopen was, zal U duidelijk zijn. Nadat een ieder van een drankje was voorzien, volgde de prijsuitreiking. De organisatie had kans gezien om een zeer groot aantal prijzen op de prijzen-tafel te krijgen. Op de eerste plaats eindigde de Fam. Daniëls, gevolgd door de Families Uithol en Crijns op resp. de 2^e en 3^e plaats.

Na de prijsuitreiking werd de organisatie nog bedankt door een delegatie van de A.F.C.B., wat voor de nodige hilariteit zorg droeg. Namens de A.F.C.N. sprak Peter Uithol nog een woord van dank uit en wenste alle deelnemers een goede thuisreis.

Red.